

...därmed för, Men bröder bra svaret emot bröder.
... — så hört du — o hört du Emma mot Mor sin
bunden sedan Mor intill öfver! Men kanste du vet

... — i hört du ej, Gubbe! hur Alla-höret för
hjässa ned, 'Såne öga lilla Morfemmet lyfte.
och Carlar jag fribet? 'Såne bode den gamle sin fribet
... att för faran jag ryste; 'Såne att för Emma
... — med dig ware fribet

... och vunnit
hastigast hans höjdes hans fläskande barn, 'Såne ord vunnit
gerstien, 'Såne ord — blod stöt från hans arm, 'Såne
... — 'Såne hastig stöt honom helt nära En Un-
... — men hertlig och

... och segert barn.
... för att ar vad jag för att ar vad jag
... : (vunnit hans ar efter hertligast barn) 'Såne
... (att) 'Såne att i gubbe fribet jag (att)

... och vunnit
... för att ar vad jag för att ar vad jag
... 'Såne att i gubbe fribet jag (att)

... och vunnit
... för att ar vad jag för att ar vad jag
... 'Såne att i gubbe fribet jag (att)

Böjen Er lindar! Jag ser nu min Emma. Drö-
jen D vindar! Jag hör hennes stämma, Natur! kom
och wig, Wig min Emma och mig. :.

Dufvan Bland klippor Vår brudsång ren qvå-
der; Dufvan Med sippor Vår brudsång bekläder. Na-
tur! kom och wig, Wig min Emma och mig. :.

Solen Framdansar Likt brölloppets tårnor Polen
Befransar Vår brudpall med stjernor Natur! kom och
wig, Wig min Emma och mig. :.

Wid månans sken, som sprider silfrets glans, Kring
tälten samlade för nya strider, En ung Soldat, stod
lutad mot sin lans, Och sjöng wid minnet af förslut-
na tider: "Gå milda slägt och sängen bår, Att den
min fosterbygd må hinna Och hwiska att jag vakar
här För äran och min älskarinna." :.

Äf mången wakteld lågren lystes opp! Och Fien-
den till striden syntes färdig; Den unga Krigarn sjöng
med mod och hopp, Att bli sitt namn och sina fäder
wärdig: "Flyg milda slägt och sängen bår, Att den
min fosterbygd må hinna Och hwiska att jag vakar här
För äran och min älskarinna." :.

I stridens larm förwärfwas segrens frans Och
morgondagen faller of till striden. Men, om jag stu-
pa skall bredwid min lans, Långt från det hem, som
wäntar mig med friden, "Må då den sista suck jag
drar, Äf Wästan förd, min hembygd hinna Och witt-
na att jag trogen war Min ära och min älskarinna." :.

... och vunnit
... för att ar vad jag för att ar vad jag
... 'Såne att i gubbe fribet jag (att)

... och vunnit
... för att ar vad jag för att ar vad jag
... 'Såne att i gubbe fribet jag (att)

... och vunnit
... för att ar vad jag för att ar vad jag
... 'Såne att i gubbe fribet jag (att)

... och vunnit
... för att ar vad jag för att ar vad jag
... 'Såne att i gubbe fribet jag (att)

... och vunnit
... för att ar vad jag för att ar vad jag
... 'Såne att i gubbe fribet jag (att)

Fyra wackra och alldeles nya

Wisor,

Den Första:

Sandals Rife wid ett hurtigt mod, ic.

Den Andra:

Fjäll-Gubben.

Den Tredje:

Stunden bortilar ic.

Den Fjerde:

Wid månans sken som sprider silf-
rets glans, ic.

(Sjunges under äfkilliga wackra melodier.)

Lindöping, 1836,

Tryckt hos P. A. & G. E. Strömberg.

[illegible]

„Wär' alldinge Kung wille sitta i freb, i sin dom
 och sitte fört gerna spara; dan trobbe, som fört efter
 öwensle manna seb, ja helöben af löften, iust som
 på en ed, och sag hwärten liff eller fara.“
 „Man tänkte dock natta och iust med god smake
 och fötte att borte wenna riben; Men nu lita wi,
 under wapens brast, ja Gud — wädra Carlav —
 war råttwilsa sat — och sunga som lelön i stiben.“
 „Ett öfwermod More snart umgilla skal, för-
 gäfwes omgjordad af bergens? Gans skampar ren spåta
 — snart slundbar hans fall, och segvarens bana på
 öfvinger och gall Enart swalar med blagula färgen.“
 Men höjde den gämte sin hopfrumpna kropp, sitt
 äga på himlen han såte, dan spårade händerna an-
 dættigt opp och sade: „Gud spårde din Carl och ditt
 hopp: Men skall är ett öfswarnes näste.“
 „Der säll — iust då mårnen på himlen war blå,
 — En natt, natta hundra år sedan, den hylsten för
 hylsten Europa än kall, Men sitter han der högt på
 stjernornas hwass Gans dragder dem tänner du redan.“
 „Ja! ofta i frig war den lott mig besärd, Att
 naktmål så lita wid hans sida; Men då må du tro —
 nad han höjde sitt swärd och skulle du sagt att för-
 gäfwes en iverd Och honom till mötes att städa.“
 „Men, öfving! du betänke — ditt äga bit
 mat, som stödnande lagan det beträner; Käggs ner